

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. M.**
J., Ř.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 095726/2014/KUSK/2,
č. j. 095726/2014/KUSK-DOP/BOU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru správních agend a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 5. 2014, č. j. 82607/2014-MUR/OŘP/504, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 28. 12. 2013 potvrdil.
2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval odvolací důvody, neboť v odvolání napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto

otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti účastníků před zákonem.

3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat, neboť jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím, jelikož v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce a očekávat od něj takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit. Konkrétně pak žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít, neboť z údaje „*neužil bezpečnostní pásy*“, „*nepřipoután bezp. pásem*“ „*nepřipoután BP*“ či „*pásy*“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoliv jako spolujezdec, což nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení. Stejně tak to není zřejmé v případě údaje „*rychlost*“, „*R*“, „*RJ*“ či „*rychlost v obci*“, jaký byl rychlostní limit a jaká rychlost byla naměřena. Dále musí být jasné, kdy a kde k přestupku došlo, tedy zejména, jestli to bylo na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle přestupkového zákona. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovým blokům ze dne 28. 12. 2013, 6. 2. 2013, 9. 3. 2012, 24. 5. 2011 a 31. 3. 2011. Žalobce rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků. Závěrem žalobce namítá také porušení principů dobré správy, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce zpochybňuje výchovný efekt rozhodnutí, kterým dojde k pozbytí řidičského oprávnění, pokud je vydáno po 5 letech od dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalobce

toliko uvedl, že přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě. V odvolání pak pouze tvrdil, že může existovat nikoli ne zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37. Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí žalobce až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Žalovaný má přitom za to, že spáchání přestupků žalobcem, za které mu byly započteny body, bylo dostatečně prokázáno. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, těmito se žalovaný i přes obecně formulované odvolací důvody zabýval v napadeném rozhodnutí. Všechny pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů. Klíčové je zejména to, že pokutový blok žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a současně žádá přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.

5. Krajský soud v Praze ze správního spisu především zjistil, že dne 6. 1. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 17. 1. 2014 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 28. 12. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 24. 1. 2014 podal žalobce blanketní námitky proti všem záznamům bodů, především pak proti tomu, jímž dosáhl 12 bodů, tj. proti záznamu ze dne 28. 12. 2013, s tím, že do 20 pracovních dnů podá podnět k přezkumnému řízení. V návaznosti na to správní orgán I. stupně vyžádal kopii pokutového bloku ze dne 28. 12. 2013 a kopii pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013.
6. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků a rozhodnutí o spáchání přestupku:
7. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Praha venkov - JIH, dopravního inspektorátu, ze dne 1. 4. 2011, žalobce dne 31. 3. 2011 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „přestupkový zákon“), neboť mu v obci Říčany byla po odečtení tolerance radaru naměřena rychlost 60 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 31. 3. 2011 byla žalobci (identifikovanému jménem, příjmením, datem narození, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek dle „§ 22/1f zák. č. 200/1990 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 17:48 hodin a spočívalo v „překročení max. pov. rychlosti 50/63/60“. Místem spáchání přestupku byly Říčany uvedené

také jako místo vystavení pokutového bloku. Uloženou pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku a vše stvrdil svým podpisem.

8. Podle oznámení Městské policie Dubí ze dne 24. 5. 2011 žalobce téhož dne porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, neboť mu byla v obci Dubí při zohlednění tolerance radaru naměřena rychlost 61 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 24. 5. 2011 byla žalobci (identifikovanému jménem, příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek dle „§ 22/1f zák. č. 200/1990 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 10:45 hodin a spočívalo v „měření rychlosti obci: Dubí, stanovená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost: 61 km/h“. Místem spáchání přestupku byla obec Dubí uvedená jako místo vystavení pokutového bloku. Uloženou pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku a vše stvrdil svým podpisem.
9. Podle oznámení Městské policie Říčany ze dne 9. 3. 2012 žalobce téhož dne porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Říčany stanovenou dopravní značkou B 20a na 40 km/h, když mu byla po odečtení tolerance radaru naměřena rychlost 52 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 9. 3. 2012 byla žalobci (identifikovanému jménem, příjmením, datem narození, bydlištěm a jeho totožnost byla ověřena dle občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek dle „§ 125c/1f/4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 11:55 hodin a spočívalo v „překročení rychl. v obci X, naměřená 55, skutečná 52“. Místem spáchání přestupku byly Říčany uvedené jako místo vystavení pokutového bloku. Uloženou pokutu ve výši 500 Kč žalobce na místě zaplatil a vše stvrdil svým podpisem.
10. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Rakovník, obvodního oddělení Roztoky, ze dne 7. 2. 2013 žalobce dne 6. 2. 2013 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013 byla žalobci (identifikovanému jménem, příjmením, datem narození, rodným číslem, místem pobytu a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 15:50 hodin v obci Pavlíkov. Uloženou pokutu ve výši 100 Kč žalobce na místě zaplatil a vše stvrdil svým podpisem.
11. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, 2. oddělení ze dne 30. 12. 2013 žalobce dne 28. 12. 2013 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 28. 12. 2013 byla žalobci (identifikovanému jménem, příjmením, rodným číslem, místem pobytu a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 15:05 hodin v Praze 5 v ulici Barrandovský most. Uloženou pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku a vše stvrdil svým podpisem.
12. Oznámením ze dne 20. 2. 2014 správní orgán poskytl žalobci možnost se seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí, které žalobce nevyužil, avšak v návaznosti na

předmětnou výzvu požádal o doplnění spisu o kopie pokutových bloků a případně i provedení svědecké výpovědi přítele žalobce. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 7. 5. 2014 rozhodnutí, kterým námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a záznam 12 bodů ke dni 28. 12. 2013 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že zkontroloval všechny podklady pro provedení záznamů bodů a dospěl k závěru, že záznamy byly provedeny na základě pravomocných rozhodnutí od oprávněných orgánů správně a zcela v souladu s přílohou zákona o silničním provozu.

13. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 5. 6. 2014 odvolal s argumentací, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, zejména neposoudil předběžné otázky a nezajistil veškeré podklady ve věci záznamů v bodovém hodnocení řidiče. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje ne zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než on. Kromě toho také namítl, že správní orgán nesprávně cituje právní předpisy a dále za zkratkou „Sb.“ píše pouze tečku, přestože správně má následovat tečka a čárka.
14. Žalovaný si nejprve vyžádal kopie zbylých pokutových bloků, které nebyly součástí správního spisu, a následně vyrozuměl žalobce o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, na něž žalobce nereagoval. Dne 22. 6. 2016 potom vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně, a taktéž při přezkumu hmotněprávní stránky dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť záznamy bodů provedl na základě jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. zcela v souladu s § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy uvedená rozhodnutí korespondují s doloženými pokutovými bloky. Z pokutového bloku ze dne 28. 12. 2013 je zřejmé, že bloková pokuta byla žalobci uložena za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután. Jelikož si správní orgán I. stupně vyžádal pouze pokutové bloky ze dne 28. 12. 2013 a 6. 2. 2013, ačkoliv bylo z písemných námitek zřejmé, že žalovaný napadl veškeré pokutové bloky, vyžádal si zbylé pokutové bloky žalovaný. Všechny pokutové bloky pak podle něj obsahují veškeré nezbytné náležitosti (místo a čas spáchání přestupku, osobní údaje žalobce, popis a právní kvalifikace přestupkového jednání) a jsou způsobilými podklady k záznamu bodů v kartě řidiče žalobce. Zapsaný počet bodů pak odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Dále není pochyb o tom, že by výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky § 68 odst. 2 správního řádu, jestliže je ve výroku rozhodnutí mj. zcela určitě a jednoznačně vymezen předmět řízení, rozhodnutí považuje žalovaný též za přezkoumatelné. Pokud jde o námitku týkající se nedostatečných skutkových zjištění, tak žalovaný si vyžádal i všechny zbylé pokutové bloky, přičemž poskytl žalobci možnost se s nimi seznámit před tím, než bylo napadené rozhodnutí vydáno. V prvostupňovém rozhodnutí shledal žalovaný drobné formální vady spočívající v nepřesném označení právních norem, tyto však nezakládají nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost rozhodnutí. Podaný podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení ve věci pokutového bloku je pak mimořádným oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí, avšak není řešením předběžné otázky, na níž by záviselo vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu, neboť by muselo jít o otázku, o které dosud pravomocně rozhodnuto nebylo.

Protože bylo v blokovém řízení pravomocně rozhodnuto, nelze institutu předběžné otázky použít. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 18. 7. 2016.

15. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, podle něhož, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
17. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud si vyžádal i zbylé pokutové bloky (tato povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají všechny předložené pokutové bloky veškeré náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
18. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 přestupkového zákona. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. Podle odstavce 4 vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena.
19. Na pokutový blok, jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení, nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku

Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

20. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“
21. Žalobce v první řadě namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že tato námitka není důvodná. Správní orgán I. stupně si nejprve od policie vyžádal kopie pokutových bloků ze dne 6. 2. 2013 a ze dne 28. 12. 2013, přičemž žalovaný následně do správního spisu založil i kopie zbylých pokutových bloků. Náležitostmi všech bloků se pak zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 4 a 5. Uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré zákonné náležitosti, tedy místo a čas spáchání přestupku, osobní údaje žalobce, popis a právní kvalifikace přestupkového jednání, a jsou tak způsobilými podklady k záznamu bodů v kartě řidiče žalobce. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil, a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce, přičemž dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nerespektování odvolacích důvodů), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného, pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost, byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Co do rozsahu přezkumu nespátřuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech.
22. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného

v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“

23. Z pokutového bloku ze dne 31. 3. 2011 č. 2964397 vyplývá, že žalobci byla jako řidiči automobilu registrační značky X v 17:48 hodin v obci Říčany naměřena rychlost 63 km/h. Z oznámení o spáchání přestupku ze dne 1. 4. 2011 přitom vyplynulo, že uváděná rychlost je přímým výsledkem měření se zohledněním možné odchylky radaru se tak jednalo o rychlost 60 km/h. Není pravdou, že by přestupkové jednání bylo označeno pouze slovem „rychlost“, ale je v pokutovém bloku popsáno slovy „překročení max. pov. rychlosti 50/63/60“. Právní kvalifikace přestupku ve formátu „§ 22/1f 4 zák. č. 200/1990 Sb.“ resp. odkaz na „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná a neponechává žádné pochyby o tom, jakého přestupku se žalobce dopustil. Také označení místa spáchání přestupku „Říčany“ je dostatečně přesné a plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci (což potvrzuje i bližší určení „silnice II/101“ uvedené v oznámení ze dne 31. 3. 2011). Požadavek na přesnější určení místa spáchání přestupku (kilometráž) pak není důvodný, neboť žalobce nebyl v daný den trestán za obdobný přestupek vícekrát a nehrozí tak záměna za jiné přestupkové jednání. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována hodnotí, jménem, příjmením a služebním číslem („nstržm. Milan Neraď“). Žalobce též pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud tedy uzavírá, že tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
24. Z pokutového bloku ze dne 24. 5. 2011 č. X vyplývá, že žalobci byla jako řidiči automobilu registrační značky X v 10:45 hodin v obci Dubí při zohlednění tolerance radaru naměřena rychlost 61 km/h. Není pravdou, že by přestupkové jednání bylo označeno pouze zkratkou „RJ“, neboť v pokutovém bloku je popsáno slovy „měření rychlosti v obci: Dubí; stanovená rychlost: 50 km/h; naměřená rychlost: 61 km/h“, přičemž ve spojení s právní kvalifikací přestupku ve formátu „§ 22/1f zák. č. 200/90 Sb.“ je tento zápis dostatečný a srozumitelný. Přímý odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahující povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h (resp. 80 km/h, jde-li o dálnici či silnici pro motorová vozidla) není nezbytný, neboť výše uvedený popis jednání jasně definuje, že došlo k překročení právě zákonem stanovené maximální rychlosti v obci pro běžnou pozemní komunikaci, a implicitně z něj plyne i to, že postihovaný skutek se

odehrál právě na pozemní komunikaci, a nikoliv mimo ni. Rovněž označení místa spáchání přestupku „*obec: Dubí; ulice: Ruská*“ je dostatečně přesné, přičemž požadavek na přesnější určení místa spáchání přestupku (kilometrůž) opět není důvodný, neboť žalobce nebyl ani v daný den trestán za obdobný přestupek vícekrát a nehrozí tak záměna za jiné přestupkové jednání. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována hodnotí, příjmením a služebním číslem („*033 str. Langer*“) a je zde také podepsána. Na pokutovém bloku č. X sice chybí jméno oprávněné osoby, avšak o její identifikaci ve spojení s oznámením o spáchání přestupku ze dne 24. 5. 2011, kde je označena jako strážník Městské policie Dubí R. L., není pochyb. Žalobce též pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud tedy uzavírá, že i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

25. Z pokutového bloku ze dne 9. 3. 2012 č. X vyplývá, že žalobci byla jako řidiči automobilu v 11:55 hodin v obci Říčany naměřena rychlost 55 km/h. Z oznámení o spáchání přestupku ze dne 9. 3. 2012 přitom vyplynulo, že uváděná rychlost je přímým výsledkem měření se zohledněním možné odchylky měřicího přístroje se tak jednalo o rychlost 52 km/h. Není pravdou, že by přestupkové jednání bylo označeno pouze zkratkou „R“, neboť je v pokutovém popsáno slovy „*překročení rychl. v obci X, naměřená 55, skutečná 52*“, přičemž ve spojení s právní kvalifikací přestupku ve formátu „§ 125c/1f /4 zák. č. 200/90 Sb.“ je tento zápis dostatečný a srozumitelný. Přímý odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahující povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, resp. na § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu, dle kterého lze místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 nejvyšší povolenou rychlost v obci podle odstavce 4 snížit, není nezbytný. Výše uvedený popis jednání jasně definuje, že došlo právě k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci stanovené místní úpravou provozu (dopravní značkou). Implicitně z něj také plyne i to, že postihovaný skutek se odehrál právě na pozemní komunikaci, a nikoliv mimo ni. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena sice pouze podpisem, je však identifikovatelná v kontextu s oznámením o spáchání přestupku ze dne 9. 3. 2012 jako strážník Městské policie Říčany M. T., jehož podpis na oznámení se (pokud jde o příjmení) shoduje s podpisem na pokutovém bloku. Žalobce také předmětný pokutový blok obsahující příslušný popis jednání a právní kvalifikaci stvrdil svým podpisem. Tedy i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
26. Z pokutového bloku ze dne 6. 2. 2013 vyplývá, že žalobce byl v 15:50 hodin jako řidič automobilu pokutován za „*jízdu s X bez užití bezp. pásů, ač není držitelem lék. potvrzení*“ a není tedy pravdou, že by přestupkové jednání bylo označeno pouze zkratkou „*neužil BP*“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“, resp. odkaz na „§ 6/1a z.č. 361/2000Sb.“, je srozumitelná a neponechává ve spojení se skutkovou větou žádné pochyby o tom, jakého přestupku se žalobce dopustil, neboť i jasně definuje porušení povinnosti. Také označení místa spáchání přestupku „*Pavlíkov obec*“ je dostatečně přesné a plyne z něj také, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována hodnotí, jménem, příjmením a služebním číslem („*prap. P. V. X*“) a je zde také podepsána. Soud tedy uzavírá, že i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
27. Z pokutového bloku ze dne 28. 12. 2013 vyplývá, že žalobce byl v 15:05 hodin jako „*řidič*“ automobilu Š. O. registrační značky X „*za jízdy nepřipoután bezpeč. pásem*“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“, resp. odkaz na „§ 6/1a

z.č. 361/2000Sb.“ je srozumitelná a neponechává ve spojení se skutkovou větou žádné pochyby o tom, jakého přestupku se žalobce dopustil, neboť i jasně definuje porušené povinnosti. Také označení místa spáchání přestupku „*Praha 5, Barrandovský most, směr P-4*“ je dostatečně přesné a plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována razítkem se jménem, příjmením a služebním číslem a je zde také podepsána. Žalobce též pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud tedy uzavírá, že rovněž i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

28. Soud tedy shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem jednotlivých pokutových bloků nejsou důvodné. Při jejich posouzení soud vycházel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, podle něž je klíčové, aby z pokutového bloku bylo patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, a aby přestupkové jednání bylo popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Pokutový blok je nezpůsobilý pro zápis bodů pouze tehdy, jestliže na něm není přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, a jeho bod 22). Tyto požadavky pokutové bloky jako celek splňují - přestupky jsou v nich dostatečně vymezeny a individualizovány, a rovněž i právně kvalifikovány. Všechny uvedené pokutové bloky tak tedy jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
29. Pokud jde o žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, soud konstatuje, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
30. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového

bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.

31. Posledním žalobním bodem pak žalobce namítá porušení principů dobré správy v důsledku toho, že žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu pro rozhodování stanoví správní řád. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný nedodržel lhůtu stanovenou v § 71 odst. 3 správního řádu, a porušil tak ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu, aniž by bylo ze správního spisu zřejmé, proč k nedodržení lhůty došlo. Zároveň však není pravdou, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno až po 5 letech od dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, neboť ze správního spisu soud zjistil, že oznámení bylo žalobci doručeno dne 17. 1. 2014 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 6. 2016. Přestože je překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí jistě vadou řízení, nejedná se však o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud dále podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
32. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a z obsahu správního spisu nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
33. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. července 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu